

17/10-86

Zieler-illustration og blomsterbilleder

Anmeldelse af
Paul Nielsen

»For illustratoren gælder det, at den tekst, han går i gang med, på en eller anden måde slår gnister i hans fantasi«. Denne erkendelse hos maleren og illustratoren Mogens Zieler rummer en stor forklaring på, hvorfor han nåede så vidt både som bogillustrator og som maler.

Det var et særkende hos ham, at han var i besiddelse af en krøllet fantasi og samtidig et lune, som mange kunstnere må kunne misunde ham. Det er helt naturligt, at Horsens Kunstmuseum har ønsket at lave en udstilling netop af hans bogillustrationer.

Men Mette Erlandsen på museet indrømmer, at det har været en vanskelig opgave. Forklaringen ligger ganske enkelt i, at museet råder over mere end et tusinde billeder og illustrationer af Zieler. Hvad skulle

man tage med, og hvad skulle forblive i magasinet? Det er lykkedes hende på en fin måde at lave »et uddrag«, som er meget fortællende, og som fortæller meget om den specielle evne, Zieler havde netop med hensyn til bogillustrationer, hvor han fik mulighed for at trække på sin fantasiverden, så det hele alligevel blev noget nærværende.

Zieler hoppede ikke på en hvilken som helst opgave, når der var tale om illustrationer. Det blev noget meget personligt for ham, al den stund at teksten skulle tale til ham, også så han kunne ramme den rigtige tone. For bogtrykkerne var det efter sigende både en gru og en fryd at samarbejde med ham. Som Mette Erlandsen siger: »En gru på grund af manglende vilje til kompromis og en fryd på grund af hans humor. Udstillingen er blevet lidt af en oplevelse, ikke mindst for dem, der kendte og holdt af Zieler.

Blomsterbilleder

Kunstmuseet har desuden

valgt at lave en udstilling af blomsterbilleder og opstillinger, og igen har man kunnet trække på egne samlinger. Det ældste maleri er fra 1878, et »stilleben« af Valentin Wassner, som ikke bare fortæller om blomster og frugter, men også har et ord at sige om forgængeligheden. Det sidste illustrerer han med en spyflue og en larve. Det er en komposition ud over det sædvanlige, men der er samtidig harmoni i tingene. Det nyeste er Christine Swanes »Græskar og lerkrukke« fra 1958, og her er det først og fremmest et spil mellem farver og former.

Der er adskillige andre kendte og mindre kendte kunstnere med på denne udstilling. Der er pragtfulde, farveglade og lette billeder af Olaf Rude og Edward Weie og en opstilling med kugler af Vilhelm Lundstrøm, og så har man iøvrigt også fået en meget farvefølsom opstillingscollage med af Mogens Zieler. Der er tale om to udstillinger, som er med til at sige noget om museets spændvidde.